

впаки, що вона учинила добре й Богові мнле діло тм, що, найперше, подала спасенну поміч душі батька, внзволнвшн його тіло з „проклятої землі” і поховавши в „святій”; вдруге — добре почистила свою державу від „схизматницького еретництва”, і втретє — спасла від вічної згуби і придбала Богови багато душ схизматницьких, прилучивши їх до унії, або навіть і прямо до римського костьола. Так само гадали й керувники Анни-Альоїзи, Єзуїти; а її біографи, скінчивши оповіданє про криваву подію, починають за тм новий розділ такими словами: „По скінченю таким несподіваним робом оповіданої трагедії, ясновельможна фундаторка почала думати про дальше розмноженє слави Божої”. Се дальше розмноженє значило не що инше, як нові офірні щедрої панії на улюблений нею колегіум та передачу Єзуїтам земель і цілних маєтків, якими так гоїно були наділені її побожними предками православні церкви та монастирі в межах князівства Острожського.

V.

Так пройшло ще 12 років. Не вважаючи на свій не дуже ще й літний вік (їй не було ще й півсотні років), Анна-Альоїза мала вигляд справжньої старої баби, часто хоріла і безперестанно готувалась до смерті. Кожного дня її правили особливу літанію про те, щоб Бог післав її добру смерть і кожду хоробу свою